

Občinske volitve za trg Šmarje pri Jelšah.

Po prvih občinskih volitvah v začetku decembra 1902 so si nekateri po našem trgu tajno šepetali na uho, da so Nemci vložili pritožbo. Vse je pomenljivo molčalo, molčali so slovenski časopisi in zraven imen novizvoljenih odbornikov niso prinesli nikakih podrobnosti. Samo graška teta je klicala v svoji nemški jezici politično oblast na pomoč. — Po dolgem, smrtnem molku razglasila »Slovenec« in »Slov. Gospodar«, da so na pritožbo od nemške strani volitve razveljavljene. Uradno naznanilo na občinski plošči razpisuje nove volitve na dan 26. februarja t. l. Z glavo majaje jemljejo nekateri to naznanilo na znanje.

Zopet vse molči. In molče se pripravlja na nove volitve. Gospod Amand sviri v korpulskem teritoriju pred klerikalizmom; sicer bi se moralo temeljito postopati v zadevi Lenčke oziroma studenca. Modri Odisej na Brezjem se opozarja, da kot oproda nove napredne struje točno izpolnjuje svojo dolžnost. Trikratni naskok na Minko radi pooblastila je častno odbit. Francel se pa vzgledno jezi pod jablano nad fato-morgano farovskega žganja. Imenik se sme ogledati po milosti in pod nadzorstvom gospoda župana. Pristno šmarsko blato nikakor ne zadržuje vsestranskega delovanja. Pri tem živahnem gibanju poteka dan za dnevom in se bliža dan volitve.

Zopet molk — prvi naskok.

Dan 26. februarja napoči. Ob 9. uri se imajo volitve pričeti. Kmalu po 8. uri prihajajo kmečki volilci resnih obrazov in počasnih korakov od raznih strani pred občinsko pisarno. Vzvišena inteligenca na posameznih javnih prostorih premotriva volilno gibanje in zapeta čuva skrbno svoje skrivnosti. Tiho, nerazumno mrmranje med volilci motijo glasni klici »grumskega«. Korla nad nekaterimi njemu neljubimi osebami. Gospod Amand se odlikuje s krasnimi opombami o klerikalcih. Ješovski Janez iz svaštva slavnega in nepozabljivega Slomškega se junško poslovi od doma od svojega ptujskega »Štajerca« in urnih korakov drvi skozi vrste volilcev v občinsko pisarno. Med tem časom udari na zvoniku ura 9 in volitve se imajo pričeti.

Prizori v pisarni.

Gospod župan in njegova pomočnika se imajo v pisarni izvršiti nekatere priprave. Ob 9. uri se je sestavila volilna komisija. V njo so bili pozvani: stari Grobovšek, Alojzij

Vičar, Krušič in Bastevo Janez. Kmetje pričakujejo pred vrati c. kr. političnega komisarja kake četrt ure. Po brezuspešnem čakanju stopijo v pisarno in želijo voliti. A čudo! Volilna komisija je zabarikadirana z »latami«. Na željo volilcev oddati svoje glasove, se jim naznani, da je volitev že končana! Kakor električen tok pretrese može ta nepričakovana novica. Volilcem je bilo jasno, zakaj so nekateri poprej prihajali molče v pisarno in s pomenljivo resnimi obrazi zopet odhajali. Velika zmešnjava nastane. Volilci vpijejo in zahtevajo voliti, gospod župan nekaj odgovarja in dokazuje, cesar nihče ne razume. Hrušč in trušč povsodi — razburjenje raste vidno. Župan naprosi č. g. dekana, naj ljudstvo pomirijo, dobro vede, da je v sili duhovnik vendar dobro došel. To se zgodi. Hruščeči glasovi polagoma utihnejo, ko nevoljni volilci pisarno ostavijo in se zbirajo v gruclah zunaj pred vrati.

Prizori zunaj pisarne — što činiš? — odveza.

Vik in krik se razlega daleč po trgu iz občinske pisarne in vzdrami nežne gospodične iz predpoldanskega premišljevanja. Radovedno pomolijo nežne glavice iz svojega bivališča in povprašujejo z očmi, kaj neki to pomeni? Nobena ne ve zanesljivega odgovora. — Med tem pride nekaj delavcev iz Hrvaškega dela iskat pri novi železnici. Mimogrede vpraša hrvaški delavec, osupnjen nad hripavimi glasovi, enega izmed volilcev: »A što činiš, braćo?« »Volimo«, mu ta odgovori, »a ne pridemo do glasovanja.« »O Bože mili! znaš braćo, ne samo pri nas tako«, pristavi Hrvat in odide za svojimi tovariši z glavo majaje. Z Anderluhovo ledenico pa se opoteka neka oseba, vrio navdušena od pristnega »šnopsa« — če se ne motimo, je bil znan šnopsar — ozre se nazaj, nasloni na plot ob potu in napravi veliki križ najprej čez sebe, potem pa čez volilce in jih tako odveže njihove volilne pravice.

Novi prizori — nastop Nemcev — poraz.

Ob 10. uri prične voliti II. razred. Nemci nastopajo po vrsti in oddajajo svoje glasove. Razburjeni kmetje volilci II. razreda se posvetojujejo, kaj naj storijo. Napredna slovenska inteligenca jih vabi na volišče; kmetje ne zaupajo, da bi ne bili speljani na led. Slednjič okoli tri četrt 11 uro pride do razporazumljenja, a pri vstopu v pisarno izvedo, da je volitev zaključena. Izid volitve je, da sta dva Nemca izvoljena v občinski odbor v nekdanje čisto slovenskem Šmarju. Občinski sluga in občinski pisar konstatujeta, da je bil to danes

»hec«, kar volilce zopet razburi. Č. g. dekan to izjavo odločno zavrnejo. —

I z i d.

Tako je padlo slovensko Šmarje vsled izvanredne taktike naše molčeče inteligence. Ljubše jim je sedeti s privrženci ptujskega »Štajerca« in z Nemci, nego s katoliškim zavednim slovenskim kmetom. In kako opravičujejo to? Da je sedaj »parola« ne se družiti s »črno gospodo«. — Vsak si je mislil ta dan: »Prah in sip — je domovje, — divji vihti — prosto rovje. — Enkrat se — na goriše — krasne hiše — gospodar se zdaj ozre.« (-Koseski.)

Državni zbor.

Dunaj, 2. marca 1903.

Pregledovanje zadrug.

Poslanska zbornica se je pretečeni petek, 27. febr., pečala z načrtom postave, vsled katere se morajo posojilnice in druge pridobitne in gospodarske zadruge natančno pregledati vsaj vsako drugo leto. Ko bi se takšna postava bila upeljala že prejšnja leta v Avstriji, zabranile bi se mnoge škode in tudi goljufije pri omenjenih zadrugah. Čudno, da, ko se je leta 1873. upeljal zakon o ustanovitvi pridobitnih in gospodarskih zadrug, da takrat ni nihče na to mislil, da je treba te zadruge na korist njenim udom, tudi pregledovati. Nekatere gospodarske zadruge in posojilnice so zadnja leta sem napravljale med seboj iz lastnega nagiba skupno zvezo, katere namen je bil tudi ta, da so nastavljaše skupnega revizorja ali pregledovalca zadrug. L. 1891. je sprejel v poslanski zbornici poslanec Vrabec to misel, da bi se morala po postavi vsaka zadruga podvreči takemu pregledovanju. Preteklo je zdaj skoro 12 let, predno se je stvar rešila. Revizija se bo morala po zdajšnji postavi izvršiti vsaj vsako drugo leto. Sedanja postava, katera brez dvoma kmalu stopi v veljavo, določuje sledeče: ako šteje zveza vsaj 50 zadrug ali posojilnic, bo smela postaviti lastnega revizorja, katerega bo pa morala potrditi še vlada. Če pa katera zadruga ni v takšni zvezi, jo bo moral preiskovati revizor, katerega bo določilo trgovsko sodišče. To vse je gotovo hvalevredno in brez dvoma ne bo v prihodnje slišati več o tolikih poškodbah pri teh zadrugah, kakor je bilo to slišati do zdaj.

Eden paragraf v novi postavi je, nad katerim se spotikajo po pravici mnogotere stranke, namreč § 14. Vsled tega paragrafa bi imel deželni odbor pravico nadzorovati

Listek.

Ivan Skuhala

kn.-šk. duh., svetovalec, dekan in župnik v Ljutomeru. Črtice iz prijateljskega peresa.

Dne 18. svečana 1903 zjutraj je preminal v župnišču Ljutomerskem mož, ki je bil od Boga prejel nenavadnih darov uma in srca, s katerimi je skrbno gospodaril, dokler so mu telesne moči pripuščale. Žal, da je že koncem prvega leta svoje duhovniške službe bil prisiljen, za par mesecev izpreči, da si je nekoliko pokrepil onemogle telesne moči. Leta 1875. je prestal, preden je bil nastopil službo profesorja bogoslovja v Mariboru, hudo bolezen, ki mu je zapustila svoje zle posledice za vse žive dni. Ko so se mu bili poslednji ob priliki pogreba gospoda poštarja Škrlec pri Sv. Tomažu leta 1887. konji splašili in je bil tako nesrečno padel z voza, da si je nogo zlomil, dolgo časa ni nič mogel hoditi. Nasledek je bil, nenaravna njegova razsežnost, ki mu je končno vtopila sree. Iskal je štirikrat pomoči v Marijinih toplicah na Českem. Prvo krat (l. 1899) je bil zdane olajšave dosegel; drugo leto že manj, tretje in četrtokrat pa skoro nič. Začel ga je spomin zapuščati in konec življenja se mu je vedno bolj približeval.

Dne 16. februarja t. l. je za par minut se prišel s postelje (bolečin, a že drugi dan je postalo njegovo stanje jako kritično. Kri mu je silila na možgane. Prevideli smo ga slovesno s sv. zakramenti za umirajoče. Bil je dovolj pri zavesti tisti večer še do polnoči. Kmalu po polnoči pa je nastopil smrtni boj, ki je ob 3/4 na 4. uro, dne 18. februarja, končal blago življenje, katero je zapustilo široke sledove njegovega delovanja na cerkvenem, narodno-gospodarskem, posebno pa še na našem slovstvenem polju.

Rodil se je pokojni dekan Skuhala dne 15. avg. 1847. na Hujbarju, župnije Sv. Tomaža pri Veliki Nedelji, od poštenih kmečkih staršev. Prvi šolski pouk je dobival v Runčah, podružni šoli župnije velikonedeljske, kjer je krščanski nauk učil sloviti dekan Peter Dajko. Nemškega jezika se je začel učiti na glavni šoli v Radgoni. Gimnazijske in bogoslovne šole je vse izvršil — s pohvalo — v Mariboru. Z dovoljenjem sv. rimske stolice je bil že dne 21. julija l. 1870 v mašnika posvečen. V svoji rojstni župniji je potem v nedeljo, dne 21. avgusta 1870, pel novo sv. mašo, na katero se je vedno z veseljem spominjal.

Ko je bil še tudi četrto leto bogoslovskih šol z enako pohvalo dovršil, poslali so ga pokojni knezoškof Jakob Maks. na odlično

kapelanijo v Žalec. Tam je vsaki dan hodil v romarsko cerkev M. B. v Petrovčah sv. mašo služiti. Ob nedeljah in praznikih je zjutraj v tej cerkvi pridigoval, popoldne pa »pri fari« razlagal krščanski nauk. To skrb je imel tam takrat mlajši g. kaplan. Navzel se je pokojni posebne pobožnosti do petrovske Mat. Božje. Ker je pa bila tista zima nenavadno mrzla, se je gospod kapelan Skuhala nalezil hude hripe, katere se ni nikdar popolnoma znebil. Bil je primoran, kakor smo že omenili, za par mesecev izstopiti iz duhovniške službe in si zdravja iskati pri č. usmiljenih bratih v Gradcu Deloma ga je tudi našel.

Meseca septembra 1872 je vnovič nastopil duhovniško službo kot II. kapelan v Konjicah. Pokojni g. stolni prošt Sorčič so ga v posebnem pismu priporočili rajnemu č. g. nadžupniku Rozmanu, češ, da je še mlad (na letih), a da je mož (po vedenju). To je pokojni g. Skuhala pokazal pri vsaki priložnosti, posebno pa pri nagli smrti nam nepozabnega gospoda nadžupnika Jožef Rozmana. Ohranil je svojo mirnodušnost, iz katere ga pač nobena nesreča ni mogla spraviti. Med največjim hrupom, ki je šumel okoli nadžupnišča v Konjicah, ko so na dražbi prodajali nadžupnikov zapuščino, spisoval je kapelan Skuhala Rozmanov »Životopis«, knjižico, ki je po pravici obrnila pozornost prečast. knezoškofijstva

vse one pridobitne in gospodarske zadrage, ki so dobile podpore iz deželnih sredstev ali od posojilnic, ki so ustanovljene na podlagi deželnega zakona.

Razgovor o tej postavi je bil jako zanimiv, buren in srdit. V drugi polovici meseca februarja se je po Češkem raznesla govorica, da je imela nemška češka hranilnica v Pragi velikanske izgube. Nasledek je bil, da so vlagatelji v velikih trumah dan za dnevom prihajali k hranilnici in vzdigovali svoje hranilne vloge. Ta nemška hranilnica pa je silno bogata, ima rezervnega zaklada 25 milijonov kron. Ni prišla torej v nobeno zadrego, temveč je vsakemu še tako visoko hranilno vlogo izplačala. V nekaterih dneh se je vzdignilo 14 mil. kron. Razgovor o zgoraj imenovani revizijski postavi se je raztegnil tako, da se je celi dan govorilo od češke in nemške strani samo le o tej nemški hranilnici. Češki govorniki so Nemcem očitali, da je obstanek te nemške hranilnice čisto nepostaven, ter so zahtevali, da bi morali odborniki te hranilnice biti ne le samo Nemci, ampak po razmeri prebivalstva tudi Čehi. Na drugi strani pa so govorili nemški govorniki, da je imenovana hranilnica popolnoma postavna, v najboljših rokah in pravična tudi nasproti Čehom. Nemški govorniki so res naštevili velikanske svote, katere je ta nemški denarni zavod razdelil za češko prebivalstvo. Da, nekateri nemški govorniki so celo trdili, da je ta nemška hranilnica bolj podpirala češke kakor nemške zavode.

Odgovor na interpelacije.

Slovanski poslanci so vložili pred kratkim sledeče vprašanje na ministrskega predsednika: Kakor je znano, preganjajo Turki in morijo kristijane po Macedoniji. Ti trpijo vsled tega strašno pomanjkanje. Zato zbirajo človekoljubi po vseh državah razne podpore, ki se pošiljajo v pomoč tem nesrečnejšem. Tudi na Dunaju se je nameravala prirediti koncertna veselica, katere čisti iznos bi se bil poslal krščanskim Makedoncem v podporo. Pa glej čudo, dunajska vlada je spoznala to nedolžno veselico za nevarno ter jo prepovedala. To, kar se je smelo napraviti v Parizu, Londonu in nemškem Berlinu, je zaživil ministrski predsednik dr. Körber na Dunaju. Zato so slovanski poslanci, njim na čelu Vuković iz Dalmacije, vprašali, kako zamore ministrski predsednik to vladno postopanje opravičiti. Skušal se je dr. Körber v seji 27. februarja oprati ter je zagovarjal vladno prepoved.

Na dve interpelaciji od strani Nemcev in Čehov zastran dogodkov pri nemški hra-

nilnici v Pragi je odgovoril ministrski predsednik, da je strah zastran nevarnostij hranilnih vlog pri nemški hranilnici v Pragi čisto nepotreben.

Nujni predlog g. Žičkarja in tovarišev.

Poslanec Žičkar in tovariši so stavili v zadevi občine Brezje, polit. okraj Brezice na Štajerskem sledeči nujni predlog:

Posestniki v občini Brezje se nahajajo vsled vremenskih neugod, katere so jih zadele zaporedoma skozi zadnja štiri leta, v veliki bedi. — V letih 1899, 1900 in 1901 je bila silna toča, katere je pokončala žetev; l. 1902 zopet hudo mraz, kateri je uničil vsak dohodek iz vinogradov. Šteje se okoli 60 vinogradnikov, kateri trpijo posebno hudo pomanjkanje. Škoda, katero je povzročil lanski mraz, se je uradno cenila na 25.865 K. Tem poškodovancem se je sicer obljubila podpora, a se jim do zdaj ni podelila. — Podpisani predlagajo torej:

Visoka zbornica skleni: „C. kr. vlada se nujno pozivlje, da preiskuje bedo, katere vlada v občini Brezje in podeli tamošnjim kmetom zadostno državno podporo. — V formalnem obziru se predlaga, da se ta predlog brez prvega čitanja z vsemi okrajšavami naglo reši. Na Dunaju, 18. februarja 1903.

Žičkar in 19 tovarišev.

Dopisi.

Sv. Benedikt v Slov. gor. (Papeževa slavnost.) Zadnje predpustno nedeljo je priredila naša ljuba mladina veliko slavnost v proslavo papeževe petindvajsetletnice. Vedeli smo sicer, da so se fantje in dekleta že nekaj časa prav skrbno pripravljali, a da bodo s takim uspehom nastopili, si pa niti mislili nismo. Pravemu mladino ljubju morale so solze radosti zalivati oči, ko je gledal našo mladež na odru. Kako srčno so nastopali, kako glasno in jasno so reševali svoje naloge! Ali veste, koliko jih je nastopilo? 26 jih je bilo mladeničev in deklet. No in kaj so pa delali? tamburali, govorili, deklamovali in peli. Izvrstno so govorili mladeniči Roskar, Caf in Pahler o Leonovem življenju in vladanju. Ha! to vam je bilo krasno gledati te junaške postave mladeničev! Kako samozavestno ponosno so se obnašali! Kako je vendar sleherna njih beseda pričala o njih živi veri v Boga in goreči ljubezni do namestnika Kristusovega. In dekleta? tekmovali so med seboj. Matilda naša je seve že vajena odra, zato pa je tudi z lahkoto rešila sicer težko nalogo, kako skrbijo sv. Oče za Slovence in posebej še za Slovence. Pet deklet Močnik, Klobasa, Senekovič, Geratič in Zemljič nam je dalo prav živo in zanimivo sliko zasebnega življenja sv. Očeta. Mej temi se je najbolj odlikovala na našem odru priljubljena Malika. Jako navdušeno so se glasile

tudi deklamacije v čast sv. Očetu. Letnik, Kocbek, Abl in Senekar so kar ena drugo hotele prekositi, akoravno sta prvi dve prvokrat stali na odru. Veličastno so doneli po dvorani glasovi moskega zbora, ki je krasno pel papežovo himno pod vodstvom g. učitelja Breganta. Seveda je tudi ženski zbor razveseljeval poslušalce s svojim lepim petjem. Mej posameznimi točkami pa so krepko udarjali na tamburice naši tamburaši. Veličasten, do solz ginljiv pa je bil konec: nastop otrok. Celi roj otrok stopi na oder. Mej nje stopi odrasčena deklica Ivanka Pivec. Začne pripovedovati nedolžni trumi, kako posebno otroke ljubijo sv. Oče in to dokaže z nekaterimi vzgledi. Ej, to vam je poslušala naša deca. Slednjič jih vpraša: Kaj pa hočete dati sv. Očetu? V imenu vseh se oglasi Tonika Močnik in začne ljubko deklamovati ginljivo pesem »Leonu XIII. otroci«. Kako milo je zvenela iz ust ljubkega otroka obljuba:

„Kadar vzrastemo in smo veliki,
bomo živeli za te,
bodo branile vero presveto
naše roke in srce!“

Ko konča, zapoje nedolžno krdelo otrok prav lepo papežovo pesem. Slavnost je trajala cele tri ure in vendar še je moralo marsikaj izostati, kar je bilo na dnevnem redu. Tako je naša mladina počastila sv. Očeta. Da pa se je mogla ta slavnost tako lepo izvršiti, so pač pripomogle govorniške vaje skozi celo jesen in zimo. Vsako nedeljo se namreč zbira mladina v bralni sobi ter se uči, vadi v govoru in deklamovanju.

Marija Nazaret. Čislani »Gospodar« je že zadnjič prinesel kratko notico o smrti blage Turnšekove gospe. Blagovolite, gospod urednik, sprejeti še sledeče podatke o nepozabni pokojni. Bolehala je sicer dolgo časa, toda nevarna bolezen »hudo vnetje« položila jo je v bolniško posteljo le za dobrih deset dni. Pač nismo mislili, da jo bomo tako kmalu zgubili. Z isto otroško pobožnostjo kakor v življenju, prejela je tudi v boleznih sv. zakramente za umirajoče. Do zadnjega je bila pri zavesti, vedno je upala, da ozdravi. Prepustila se je najboljšemu zdravniku: presv. Jezusovemu srcu; njemu so bile posvečene tudi zadnje besede. Res da ji najsv. srce ni podaljšalo krhkega življenja za nekaj let, a ji je podarilo kar je največ vredno: srečno zadnjo uro in neprecenljive dobrote, ki ji slede. Umrla je v torek 17. zjutraj ob polu dveh. Izdihnila je brez vsakega boja, kakor zaspil otrok v materinem naročju. Kakoršno življenje, taka smrt; lepo krščansko življenje, mirna smrt, enake misli so naš navdajale, ko smo stali ob njeni mrtvaški postelji.

na mladega nadepolnega pisatelja.

Ko so dne 7. februarja 1875 nastopili rajni g. dr. Josip Ulaga, dotlej profesor bogoslovja v Mariboru, podeljeno jim nadžupnijsko konjiško, so bili tedanji kapelan, gosp. Skuhala, poklicani za profesorja bogoslovja v Maribor.

Velika neugoda, ki jih je bila zadela pri vračanju njihove stare hribe, — s kropom so si bili noge hudo poparili — ona jih je ves postni čas l. 1875 zadrževala v Konjicah. Še-le po veliki noči so se preselili v Maribor, kjer so bogoslovce 3. leta učili moralke. Med prvimi slušatelji pokoj. dekana Skuhala so bili tudi naš sedanji premil. knez in škof lavantinski, g. dr. Mihael Napotnik, ki so še tisto leto, na praznik Marijinega Vnebovzetja, peli v Konjicah svojo prvo ali novo sv. mašo.

Leta 1877 se je v Mariboru postavilo novo dijaško semenišče, ki se je otvorilo dne 1. maja 1878. Profesor moralke, g. Skuhala, so bili postavljeni njemu za ravnatelja. Že v jeseni l. 1878 so dobili za tovariša sedanjega ravnatelja večega semenišča, preč. gosp. dr. Jan. Mlakar-ja. Blizo osem let sta v lepi slogi vodila mlado semenišče in vzpodredila lepo število pridnih bogoslovcev, poznejših kapelanov, sedaj skrbnih župnikov ali učenih profesorjev.

Dne 31. decembra 1885 so čast. gospod Franc Šrol, župnik ljutomerski, umrli prav

nagle smrti. Vse svoje imetje so pod posebnimi, za njihovega naslednika prav ugodnimi pogoji sporočili kn. šk. dijaškemu semenišču v Mariboru. Pokojni gospod Skuhala so to priliko porabili, da so na bogoslovski stolici napravili prostor mlajši sili in so se povrnili v pastirstvo, do katerega so se bili pri pokoj. gosp. nadžupniku Rozmanu navzeli velikega veselja.

Na praznik Marijinega Oznanjenja (25. marca) 1886 so bili slovesno umeščeni za župnika starodavne župnije Ljutomerske.

Kakor nekda v Zalcu, tako so tudi v Ljutomeru župnik Skuhala vsako nedeljo predin popoldne oznanovali besedo božjo, so pridno bolnike prevedovali, neutrudno grešnike vabili k spovednici in še med otročiče v šolo zahajali. Zraven tega so si mnogo prizadevali, hišo božjo obnavljati in olepšavati. Posebno pa so dajali svojim župljanom vzgled umnega in varčnega gospodarja in požrtvovalnega vinogradnika. To je prepotreben dar božji za župnika na župniji, kjer ima 18 orlov cerkvenih in ravno toliko nadarbinskih vinogradov oskrbovati. Bog je blagoslovil delo njihovih rok. Zadnja leta je pa Bog vzel svojega služabnika v ono šolo velikih križev in nadlog. Njihova blaga mati, ki jim je šele predlanskim umrla, pretakala je krvave solze zavoljo groznih nesreč, ki so bile prišle čez njeno hišo; njihov, sedaj že tudi

pokojni, gospod sin, pa so ostali mirni in popolnoma udani v božjo sveto voljo. Ni čuda, da jim je srce jelo pešati pri takih udarcih, pri takih neugodah.

Ko so l. 1901. meseca majnika tretjič došli v Marijine Lazne, (to so toplice »Marienbad« na Češkem), kjer so pri č. usmiljenkah od sv. Križa v mestni bolnišnici imeli svoje varno zavetje, prihitela je za njimi žalostinka, da so v Ljutomeru zgorele orglje in da je župnijska cerkev vsled hudih poškodb uradno zaprta. To jih je pri vsi njihovi ravnodušnosti toliko vznemirilo, da so pred časom zapustili toplice in se povrnili k svoji prežalostni čredi, jo tolažiti in ji v sili pomagati. Po večerkih so dali vso škodo pregledati in ceniti, potem pa sestaviti modrih načrtov, po katerih bi se dala storjena nesreča popraviti. Najeli so razumnih zidarjev, spretnega zlatarja in podobarja, ki so vsi z združenimi močmi v kratkem času dali ožgani cerkvi lepše lice, kakor ga je imela pred požarom. Sedaj se je pokazalo, kako dobro je, če si človek v srečnih dneh ve kaj prihraniti za čas sile. Pokojni dekan Skuhala so takoj pri mojstru Brandl-ju v Mariboru naročili nove orglje, slikarja Horvata so pa poklicali, da je popravljeno cerkev v novi lepo poslikal.

(Dalje prihodnjik.)